

4 Outlander

Őszi dobszó I. kötet

„Felejthetetlen karakterek,
gazdag történelmi háttér...
Egyszerűen letehetetlen!”

The Cincinnati Post

D I A N A G A B A L D O N

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

DIANA GABALDON

DRUMS
OF AUTUMN
ŐSZI DOBSZÓ

Az Outlander-sorozat negyedik része

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

*Ez a könyv, mint kiderült, sok szálon kötődik az apákhoz,
így hát ajánlom apámnak, Tony Gabaldonnak,
aki szintén szokott történeteket mesélni.*

I. KÖTET

Előszó

Soha nem féltem a szellemektől. Elvégre velük élek. Amikor a tükörbe nézek, anyám szeme néz vissza rám; a mosolyra húzódó szám ugyanaz, mint ami a dédapámat arra a sorsra csábította, amiből aztán én is megszülettem.

Nem, hogyan is félhetnék azon régmúlt kezek érintésétől,amik számomra ismeretlen szeretettel simogatnak? Hogyan is félhetnék azoktól, akik a húso-mat formázták, bennem hagyva hátra maradványaikat, hogy tovább éljenek, messze a síron túl is?

Még kevésbé tudnék félni azoktól a szellemektől, akik megérintenek gondolataikkal. Teli vannak velük a könyvtárak. Ha leveszek egy könyvet a poros polcokról, a rég elhunytak gondolatai tovább kísértenek, melyek most, a szavak szemfedőjében is ugyanolyan élnek, mint régen.

Természetesen nem ezek az otthonos és megszokott szellemek zavarják meg álmunkat és ítélnek minket örökös ébrenlétre. Nézz vissza, tarts egy fáklyát a sötét zugokba! Hallgasd visszhangzó lépteid, amikor egyedül jársz!

A szellemek folyton elsuhanak mellettünk, és átrepülnek rajtunk, és megbújnak a jövőben. Ha a tükörbe nézünk, más arcok árnyai néznek vissza ránk a múltból; látjuk az emlékek alakját, ahogy szilárdan állnak egy üres folyosón. Vér és választás útján, de mi teremtyük meg a szellemeinket; mi kísértjük magunkat.

Hívatlanul érkezik minden szellem az álmok és a csend ködös tájairól.

Az elménk racionális része azt mondja: Nem, ez lehetetlen!

De egy másik része, egy ősi része halkan mindig azt visszhangozza a sötétben: Valóban, de lehetne igaz.

Múltunk és jövőnk rejtély, a kettő között pedig felejtetni próbálunk. De időnként, a csendes szobában egy szellő puhán és finoman megbirizgálja a hajam. Azt hiszem, az anyukám az.

ELSŐ RÉSZ

Ó, SZÉP ÚJ VILÁG!

Akasztás az édenkertben

Charleston, 1767. június

Már jóval azelőtt meghallottam a dobokat, mielőtt megpillanthattam volna őket. Az ütemes zaj úgy visszhangzott a gyomromban, mintha magam is üreges lettem volna. A hang keresztülhatolt a tömegben. Nyers, katonás ritmus, ami túlharsogja a beszéd vagy a lövések hangját is. Láttam, ahogy fordultak a fejek, ahogy mindenki elhallgatott és végignézett az East Bay Streeten, ami az új Vámház épületének félkész csontvázától a White Point Gardens felé futott.

Még charlestoni mércével is forrónak számító júniusi nap volt. A legjobb helyek a parti támfalnál voltak, ahol mozgott a levegő; itt, alant olyan volt, mintha elevenen sütötték volna meg az embert. Az ingem teljesen átázott, és a pamutfűző a mellkasomhoz tapadt. Már vagy tizedszerre töröltem le az arcomat az elmúlt percekben. Megemeltem a hajam nehéz fonátát, azzal a hiú reménnyel, hogy így majd éri a nyakamat némi hűsítő szellő.

Ekkor mintha morbid módon mindenütt csak nyakakat láttam volna. Feltűnés nélkül megérintettem a torkom alsó részét, és ujjaimmal körözni kezdtem rajta. Éreztem, ahogy a vérem a dobok ütemére lüktet a nyaki ütőeremben, és amikor levegőt vettem, a forró és nedves levegő úgy elszorította a torkomat, mintha fuldokoltam volna.

Gyorsan elkaptam onnan a kezem, és mély lélegzetet vettem, olyan mélyet, amilyet csak tudtam. Ez hiba volt. Az előttem álló férfi jó, ha egy hónapja fürdött utoljára; vastag nyaka mentén a ruhája széle sötétlett a

mocsoktól, öltözéke savanyú és dohos szagot árasztott, ami csípett, még az izzadt tömeg bűzének közepette is. Az árusok bódéiból áradó meleg kenyér és frissen sült szalonna illata súlyosan telepedett a mocsárban rothadó tengerifű pézsmaszagára, amit csak kissé enyhített a kikötő felől fújó sós szellő.

Néhány gyermek állt tétován, nyakát nyújtogatva előttem, akik a tölgyek és legyezőpálmák alól szaladtak ki, hogy kinézzenek az utcára, de aggódó szüleik gyorsan visszahívták őket. A hozzám legközelebb álló lány nyaka olyan volt, mint a fű szárának fehér része, karcsú és zamatos.

Izgatottság hulláma söpört végig a tömegen, amikor feltűnt az utca túl-só végén az akasztási menet. A dobok egyre hangosabban szóltak.

– Hol van? – motyogta mellettem Fergus, és maga is nyújtogatta a nyakát, hogy lásson. – Tudtam, hogy vele kellett volna mennem!

– Mindjárt itt lesz. – Legszívesebben lábujjhegyre álltam volna, de nem tettem, mert úgy éreztem, hogy ez nem lenne illendő. Azonban kutatva körülnéztem. Mindig ki tudtam szúrni Jamie-t a tömegben; a legtöbb férfi a válláig, ha ért, és ahogy a haján megcsillan a fény, az vöröses aranyszínűben lángolt.

Nem láttam őt sehol, csak a főköttők és háromszögletű kalapok hullámzó tengerét, amik menedéket nyújtottak a hőség elől azon polgárok számára, akik túl későn érkeztek, hogy helyet találjanak az árnyékban.

A zászlók jöttek legelől, lebegtek az izgatott tömeg feje felett Nagy-Britannia és a korona dél-karolinai kolóniájának lobogói. Majd egy másik, ami a kolónia kormányzójának családi címerét hordozta.

Aztán jöttek a dobosok. Kettesével, lépésben közeledtek, dobverőik hol élesen, hol elmosódva látszottak. Lassan meneteltek, komoran és kérlelhetetlenül. Halottas menet, azt hiszem, így hívják ezt a lépéstempót; nagyon helyénvaló is volt az adott körülmények között. A dobpergés minden más zajt elnyomott.

Aztán jött a vörös kabátos katonák szakasza, akik közrefogták a foglyokat.

Hárman voltak, kezük elől megbilincselve, amit a nyakukba rakott vasgyűrűkre erősített karikán átfűzött lánc kötött össze. Az első ember kistermetű volt és idős, rongyos és rossz hírű, egy cammogó roncs, aki úgy botladozott és tántorgott, hogy a sötét ruhás lelkész, aki a foglyok mellett haladt, megragadta a karját, nehogy elessen.

– Az ott Gavin Hayes? Úgy néz ki, rosszul van – mondtam halkan Fergusnek.

– Csak részeg. – A halk hang mögülem jött, mire megpördültem, és láttam, hogy Jamie áll mögöttem, szemét a százalmas menetre függesztve.

A kis ember törékeny egyensúlya megzavarta a felvonulás menetét. Botladozása arra kényszerítette a hozzáláncolt két másik férfit, hogy ide-oda rángatózzanak, hogy talpon tudjanak maradni. Olyan benyomást tettek az emberre így együtt, mintha három tivornyázó dülöngélne hazafelé a helyi kocsmából, ez pedig súlyos ellentétben állt az esemény ünnepélyességével. Hallottam a dobpergésen túl a tömeg nevetésének morajlását és a bekiabálásokat és gúnyolódásokat az East Bay Street házainak kovácsoltvas erkélyeiről.

– A te műved? – kérdeztem halkan, hogy ne hívjam fel magamra a figyelmet, de akár kiabálhattam és integethettem is volna; senki nem látott mást, csak az előttünk zajló jelenetet.

Inkább éreztem, mint láttam, ahogy Jamie vállat von, miközben előrébb lépett, hogy mellém kerüljön.

– Ezt kérte tőlem – felelte. – És ez volt a legtöbb, amit tehettem érte.

– Brandy vagy whisky? – kérdezte Fergus, miközben gyakorlott szemmel mérte fel Hayes megjelenését.

– Skót az az ember, kis Fergus komám. – Jamie hangja olyan nyugodt volt, mint az arca, de én kihallottam belőle az erőlködést. – Whiskyt akart.

– Bölcs választás. Ha szerencséje lesz, nem is fogja észrevenni, hogy felakasztották – mormogta Fergus. A kis ember kicsúszott a prédikátor szorításából, és arccal a homokos útra zuhant, térdre rántva egyik társát. Az utolsó fogoly, egy magas, fiatal férfi állva maradt, de vadul ingott jobbra-balra, és kétségbeesetten próbálta megtartani az egyensúlyát. A tömeg harsogva ujjongott.

Az örök kapitányának feje paprikavörösen izzott fehér parókája és a sisakjának fémpereme között, kipirultan a dühtől és a tűz naptól egyaránt. Valami parancsot vakkantott, miközben a dobok tovább folytatták komor pergésüket, mire egy katona ugrott oda a foglyokhoz, hogy eltávolítsa a láncot, ami összekötötte őket. Hayest minden teketória nélkül talpra állították, egy katona megragadta mindkét karját, és a menet, immár rendezettebben, folytatta útját.

A nevetés elhalt, mire elérték a vesztőhelyet, egy hatalmas tölgyfa ága alatt elhelyezett, öszvér vontatta szekeret. Éreztem a dobpergést a talpam alatt. Kezdtém kissé rosszul lenni a tűz naptól és a szagoktól. A dobok hirtelen elhallgattak, és a fülem csengett a csendben.

– Nem kell ám nézned, Sassenach – suttogta Jamie. – Menj vissza a lovas kocsihoz! – Jamie szemei pislogás nélkül szegeződtek Hayesre, aki imbolyogva motyogott a katonák szorításában, és hunyorogva nézett körül.

A legkevésbé sem akartam nézni. De nem hagyhattam azt sem, hogy Jamie egyedül nézze végig. Ő Gavin Hayes miatt jött, én meg miatta. Megérintettem a kezét.

– Maradok.

Jamie még jobban kihúzta magát, és megfeszítette a vállát. Tett egy lépést előre, ügyelve arra, hogy jól látható legyen a tömegben. Ha Hayes még elég józan maradt ahhoz, hogy bármit is lásson, az utolsó dolog, amit ezen a földön látni fog, az egy barátjának az arca lesz.

Hayes ide-oda pillantgatott, ahogy felemelték a kocsi, forgatta a nyakát, kétségbeesetten kereste Jamie-t.

– *Gabhainn!* Barátom! – kiáltotta hirtelen Jamie gael nyelven. Hayes szemei ekkor rátaláltak, és a férfi abbahagyta a küszködést.

A kis ember kissé imbolyogva állt, miközben felolvasták a vádat: lopás, hat font tíz shilling összegben. Hayest vöröses por borította, és verejtékgöngyök kapaszkodtak remegve szürke borostás szakállába. A prédikátor hozzahajolt, és sietve a fülébe suttogott valamit.

Ezután a dobpergés újrakezdődött, és abba sem maradt. A hóhér a kopaszodó fej köré illesztette a hurkot, és feszesen beállította azt, pontosan Hayes füle alá. Az örök kapitánya kardját a magasba emelve, készenlétben állt.

Az elítélt hirtelen kihúzta magát. Szemét Jamie-re szegezte, és kinyitotta a száját, mintha mondani akart volna valamit.

A kard megvillant a reggeli napsütésben, és a dobok elhallgattak egy utolsó dobbanással.

Jamie-re néztem; még az ajkai is elfehéredtek, a szeme tágra nyílt. A szemem sarkából láttam a kötél rándulását és a zsák ruhaként lógó test erőtlen, reflexív rángását. Vizelet és széklet csípős szaga ütött át a sűrű levegőn.

A másik oldalamon Fergus szenvtelenül nézett előre.

– Gondolom, végül észrevett – mormogta sajnálkozva.

Hayes teste finoman himbálódzott, tehetetlen súlyként mozogva, mint a függőn a zsinóron. A tömeg felsóhajtott, ámultan és megkönnyebbülten.

Csérek vijjogtak a lángoló égen, és a kikötő hangjai halványan és fojtottan hatoltak át a nehéz levegőn, de a kivégzés helyszíne csöndbe burkolódzott. Még onnan is, ahol álltam, hallottam, ahogy halkan *csöpp... csöpp... csöpp... csöpp...* csöppögtek a cseppek a holttest lógó cipőjéről.

Nem ismertem Gavin Hayest, és nem is éreztem gyászt a halála miatt, de örültem, hogy az gyors volt. Lopva rápillantottam, azzal a furcsa érzéssel, hogy nem illene itt lennem. Ez volt a lehető legintimebb cselekedet elvégzésének a lehető legnyilvánosabb módja, és egy kicsit zavarban is voltam, amiért nézem.

A hóhér tudta a dolgát; nem volt méltatlan küzdelem, kidülledő szemek és kilógó nyelv; Gavin kis kerek feje hegyesszögben oldalra dőlt, nyaka groteszkül megnyúlt, de láthatóan kitört.

De nem csak Gavin nyaka tört ki. Az örök kapitánya, miután elégedetten konstátálta, hogy Hayes meghalt, kardjával intett, hogy hozzák az akasztófa alá a következő embert. Láttam, ahogy pillantása végighalad katonái piros ruhás oszlopán, majd ahogy szemei felháborodottan kikekednek.

Ugyanabban a pillanatban egy kiáltás hangzott fel a tömegből, és az izgalom átjárta az összegyűlt sokaságot. Forogtak a fejek, és az emberek egymást lökdöszve próbáltak látni valamit ott, ahol nem volt semmi látnivaló.

– Megszökött!

– Ott megy!

– Állítsák meg!

A harmadik fogoly volt az, egy magas, fiatal férfi, aki megragadta az alkalmat, amit Gavin halálának pillanata kínált, és elmenekült, hogy mentse az életét, elslisszolt az őr mellett, akinek rá kellett figyelnie, de aki nem tudott ellenállni az akasztófa varázsának.

Megláttam egy pillanatra egy mozgó alakot az egyik árus bódéja mögött, láttam a pizkosszöke haj villanását. A katonák egy része is látta, és futásnak eredtek abba az irányba, de sokan indultak sietve másfelé is, és a tülekedés és zűrzavar közepette senki nem jutott semmire.

Az örök kapitánya lila arccal üvöltött, de hangja alig volt hallható a felfordulásban. Az utolsó foglyot, aki csak állt döbbsenten, fogták, és elkezdtek lökdöszni visszafelé a helyőrség felé, miközben a vörös kabátosok sietve igyekeztek rendezni soraikat kapitányuk ostorként pattogó parancsaira.

Jamie észrevétlenül átkarolta a derekam, és elhúzott a közeledő tenger-nyi ember hulláma elől. A tömeg hátrahőkölt az előrenyomuló katonai

osztagok elől, amik alakzatba rendeződtek, és fürgén elindultak, hogy át-fésüljék a területet komor és dühös őrmesterüknek engedelmeskedve.

– Legjobb lesz, ha megkeressük Iant – mondta Jamie, elhárítva egy csoport izgatott segédet. Fergusre pillantott, fejével az akasztófa és annak szomorú terhe felé bökött. – Kérd el a holttestet, rendben? Később talál-kozzunk a Fűzfában.

– Szerinted elfogják? – kérdeztem, ahogy átnyomakodtunk a fogyat-kozó tömegen, és róttuk utunkat lefelé a macskaköveken a kereskedők mólója felé.

– Gondolom, igen. Vajon hová mehetett? – Szórakozottan beszélt, két szemöldöke között egy keskeny vonal vált láthatóvá. Még mindig az el-hunyt járt a fejében, és nem sok figyelme maradt az élők számára.

– Volt Hayesnek családja? – kérdeztem. Jamie megrázta a fejét.

– Megkérdeztem tőle, amikor hoztam a whiskyt. Azt mondta, talán él még az egyik bátyja, de fogalma sem volt, hogy hol. A testvérét nem sokkal a felkelés után elvitték. Hayes szerint Virginiába került, de azóta semmit sem hallott felőle.

Ez nem volt meglepő. Egy szerződéses szolga nem tudott hogyan kap-solatba lépni a Skóciában maradt rokonaival, hacsak a munkáltatója nem volt olyan kedves, hogy küldjön egy levelet a nevében. De akár kedves volt, akár nem, valószínűtlen volt, hogy eljutott volna egy levél Gavin Hayeshez, aki tíz évet töltött Ardsmuir börtönében, mielőtt elszállították volna onnan.

– Duncan! – kiáltott Jamie, mire egy magas, vékony férfi megfordult, és köszönésképpen felemelte a kezét. Dugóhúzószerűen átvágott a tömegen, fél karját széles ívben lengetve tolta félre a járőkelőket.

– Mac Dubh – köszöntötte Jamie-t egy biccentéssel. – Mrs. Claire – tet-te hozzá. Hosszú, keskeny arcát szomorúság ráncolta. Ő is együtt rabos-kodott Ardsmuirban Hayessel és Jamie-vel. Csak a vérmérgezés miatt levágott karja akadályozta meg, hogy elszállítsák a többiekkel. Mivel rab-szolgaként nem tudták eladni, inkább kegyelmet kapott, hogy éhen hal-jon. Jamie azonban rátalált.

– Isten nyugosztalja szegény Gavint – mondta Duncan, és búsan a fe-jét rázta.

Jamie motyogott valamit válaszul gael nyelven, és keresztet vetett. Az-tán kihúzta magát, és láthatóan komoly erőfeszítésébe tellett levetnie az átélt események terhét.

– Nos, igen. El kell mennem a dokkokhoz, mert gondoskodnom kell róla, hogy Ian feljusson egy hajóra, aztán majd megfontoljuk, hogyan temessük el Gavint. De előbb el kell rendeznem a fiú sorsát.

Átverekedtük magunkat a tömegen a dokkok felé menet, átréseltük magunkat az izgatott pletykázók csoportjain, és kikerültük a szekereket és a taligákat, amik a kereskedelem súlyos közönyével jöttek-mentek feltartóztathatatlanul.

Vörös kabátos katonák menetoszlopa közeledett futólépésben a rakpart túlsó végéről. A tömeg úgy vált szét előttük, mint a majonéz, amire ecetet csöppentenek. A nap megcsillant bajonettjeik hegyén, és lábuk dobogása tompa dobütésekként hatolt át a tömegen. Még a csörgő-zörgő szánokkal és kézikocsikkal is megálltak hirtelen, hogy elengedjék őket.

– Vigyázz a zsebedre, Sassenach! – búgta Jamie a fülembbe, azzal bevezetett egy szűk térrészbe egy dobozon álló utcai prédikátor és egy turbános rabszolga közé, aki két kicsi gyerek kezét szorongatta. A prédikátor bűnről és bűnbánatról ordibált, de a zajban csak minden harmadik szavát lehetett érteni.

– Bevarrtam – biztosítottam Jamie-t, de ő azért odanyúlt, hogy megérintse a kis nehezéket, ami a combomhoz dörzsölődött. – Na és mi van a tiédde?

Jamie elvigyorodott, és előrebillentette a kalapját, sötétkéék szemének pillantása összeszűkült a ragyogó napsütésben.

– Ott van, ahol a tüszőm lenne, ha volna. Amíg nem találkozom egy fürge ujjú kurtizánnal, biztonságban vagyok.

Vettem egy pillantást az elől kissé kidudorodó nadrágjára, majd fel rá. A széles vállú és magas férfi bátor és tiszta arcvonásaival, egy felföldi skót büszke tartásával magára vonta minden nő figyelmét, aki elment mellette, hiába fedte el világos haját egy egyszerű, kék, háromszögletű kalappal. A térdnadrág, amit kölcsönkapott, gyakorlatilag mindenütt túl szűk volt rá, és semmit sem tett az ellen, hogy ellensúlyozza az általános benyomást, amit Jamie keltett – aminek hatását csak tovább fokozta az a tény, hogy ő maga teljesen figyelmen kívül hagyta mindezt.

– Maga vagy a két lábon járó indíték egy kurtizánnak! – mondtam. – Maradj a közelemben, majd én megvédelek!

Jamie felnevetett, és belém karolt, ahogy kiértünk egy kis szabad területre.

– Ian! – kiáltotta, amikor megpillantotta az unokaöccse fejét a tömeg fölé emelkedve. Egy pillanattal később egy magas, vézna, mamlasz fiú

bukkant ki a tömegből, aki széles vigyorral az arcán tolt félre egy barna hajtincset a szeméből.

– Azt hittem, már soha nem talállok meg, bácsikám! – tört ki belőle. – Krisztusra mondom, több nép van itt, mint a Lawnmarketen Edinburghban! – Kabátujjával megtörölte hosszú, kissé csúnyácska arcát, ami után egy piszkos csíkot hagyott az egyik orcáján.

Jamie ferde szemmel méregette unokaöccsét.

– Illetlenül vidám vagy, Ian, ahhoz képest, hogy most nézted végig, ahogy egy ember a halálba megy!

Ian gyorsan megpróbálta a tisztességes ünnepélyesség kifejezését felöltetni az arcára.

– Ó, nem, Jamie bácsi! – mondta. – Nem láttam az akasztást. – Duncan felvonta az egyik szemöldökét, mire Ian kissé elpirult. – De... de nem azért, mert nem mertem odanézni; csak volt még... valami, amit meg akartam csinálni.

Jamie elmosolyodott, és hátra veregette az unokaöccsét.

– Ne fáradj, Ian; legszívesebben én se néztem volna meg, csak hát Gavin a barátom volt.

– Tudom, bácsikám. Sajnálom is, ami történt. – Egy pillanatra együttérzés villant fel a fiú nagy, barna szemében, arcának egyetlen olyan részében, amit szépnek lehetett nevezni. Rám nézett. – Szörnyű volt, néném?

– Igen – feleltem. – De már vége. – Előhúztam a nedves zsebkendőt a kebleim közül, és lábujjhegyre álltam, hogy letöröljem a foltot a fiú arcáról.

Duncan Innes szomorúan megrázta a fejét.

– Igen, szegény Gavin. Mégis, így gyorsabb volt, mint ha éhen kellett volna halnia, márpedig nemigen tartogatott már mást számára az élet.

– Menjünk! – vágott közbe Jamie, aki nem volt hajlandó haszontalan siránkozásra fecsérelni az időt. – A *Bonnie Mary* a rakpart túlsó végében kell, hogy legyen. – Láttam, hogy Ian Jamie-re pillant, mintha szólni akart volna, de Jamie már a kikötő felé fordult, és nyomakodott át a tömegen. Ian rám pillantott, vállat vont, és odanyújtotta nekem a karját.

Követtük Jamie-t a kikötőben sorakozó raktárak mögé, és kerülgettük a sok és sokféle matrózt, rakodómunkást, rabszolgát, utast, vevőt és kereskedőt. Charleston volt az egyik legnagyobb kikötő, az üzlet pedig virágzott, mert a szezonban nem kevesebb mint havi száz hajó jött Európából vagy indult oda.

A *Bonnie Mary* Jamie unokatestvérének, Jared Frasernek egy barátjái volt, aki elment Franciaországba, hogy szerencsét próbáljon a borkereskedelemben, és fényes sikerrel is járt. Kis szerencsével a *Bonnie Mary* kapitányát rá lehet venni, hogy Jared kedvéért vigye vissza Iant Edinburghba, és engedje meg a fiúnak, hogy hajósinasként keresse meg az útiköltségét.

Ian nem lelkesedett a lehetőségért, de Jamie-nek határozott szándéka volt, hogy a lehető leghamarabb visszaszállíttassa Skóciába tévelygő unokaöccsét. Egyebek mellett azért hagytuk el Georgiát, ahol két hónappal azelőtt partot értünk – véletlenül – Amerikában, és jöttünk Charlestonba, mert hírt kaptunk a *Bonnie Mary* érkezéséről.

Amikor elhaladtunk egy kocsmá előtt, egy lompos pincérnő jött ki egy tál mosogatólével a kezében. Ahogy meglátta Jamie-t, megállt, a tálát a csípőjének támasztotta, felvonta a szemöldökét, és csábosan rámosolygott. Jamie céltudatosan haladt el a nő előtt anélkül, hogy akár egy pillantást vetett volna rá. A nő felszegte a fejét, a moslékot a lépcsőnél alvó disznó elé vetette, majd duzzogva visszament a kocsmába.

Jamie megállt, kezét szemellenzőként használva végignézett a hajók magasba szökő árbócainak során, én pedig odaléptem mellé. Öntudatlanul megigazította a nadrágja elülső részét, könnyített annak szorításán, én pedig belékaroltam.

– A családi ékszerek még biztonságban vannak, ugye? – búgtam.

– Kényelmetlenül, de biztonságban, igen – biztosított Jamie. Grimaszolva húzott egyet nadrágja fűzős sliccén. – Azt hiszem, jobban tettem volna, ha a fenekemben rejttem el őket.

– Inkább te, mint én, pajtás – feleltem mosolyogva. – Akkor már inkább kockáztatnám magam is, hogy kiraboljanak.

A családi ékszerek is pontosan abból származtak. Egy hurrikán vetett partra minket Georgiában, elázva, rongyosan és elcsigázva – viszont néhány nagy és értékes drágakővel együtt.

Reméltem, hogy a *Bonnie Mary* kapitánya elég nagyra tartotta Jared Frasert ahhoz, hogy felfogadja Iant hajósinasnak, mert ha nem, akkor lesz némi gondunk a fiú Európába küldésével.

Jamie nadrágjában és a zsebemben elméletileg egy kisebb vagyont lapult. A gyakorlatban e kövek akár kavicsok is lehetek volna a parti fövenyről, amennyi hasznunk eddig származott belőlük. Míg könnyű és praktikus volt nagy vagyont szállítani drágakövek formájában, a probléma akkor jelentkezett, amikor pénzzé akarta tenni őket az ember.

A déli kolóniákban a legtöbb kereskedelmi ügylet csere volt – ami pedig nem, ott egy igazolás vagy váltó cserélt gazdát, amit egy gazdag kereskedő vagy bankár írt alá. És gazdag bankár nem sok termett Georgia földjén; olyan pedig még kevesebb, aki hajlandó lett volna drágakövekben lekötni a rendelkezésre álló tőkéjét.

A módos rizstermelő gazda, akinél megszálltunk Savannah-ban, biztosított bennünket afelől, hogy ő maga is igen ritkán tudja csak rátenni a kezét két font készpénzre – igaz, könnyen lehet, hogy nem is volt tíz font arany és ezüst az egész kolóniában.

Arra sem volt esély, hogy eladjuk az egyik követ a végtelen sós mocsarakban és fenyesekben, amiken keresztül északra tartva haladtunk. Charleston volt eddig az első olyan tisztességes méretű város, ahol a helyi kereskedők és bankárok segíthetnek, hogy pénzzé tegyük befagyasztott pénzeszközeink egy részét.

Nem mintha bármi is sokáig fagyott maradhatott volna Charlestonban nyáron, gondoltam. Patakokban folyt le a gyöngyöző verejték a nyakamon, a pamutfűző alatt az ingem gyűrötten tapadt a bőrömhöz. Hiába voltunk ilyen közel a kikötőhöz, a napnak ebben a szakában szélcsend volt, és a forró kátrány, a döglött halak és az izzadó munkások büze szinte elviselhetetlen volt.

Hiába tiltakoztak, Jamie ragaszkodott hozzá, hogy az egyik drágakövéinket Mr. és Mrs. Olivier-nek adjuk, hálánk jeleként a szíves vendéglátásért. Ők voltak azok a kedves emberek, akik a házukba fogadtak minket, aminek, miután hajótörést szenvedtünk, gyakorlatilag a küszöbére sodort minket a tenger. Cserébe biztosítottak számunkra egy kocsit, két lovat, tiszta ruhát és élelmiszert az útra észak felé, valamint egy kis pénzt.

Ebből hat shilling és három penny maradt a zsebemben, ez volt az összes rendelkezésre álló vagyonunk.

– Erre, Jamie bácsi – intett mohón Ian a nagybátyjának. – Valamit mutatni szeretnék!

– Mi az? – kérdezte Jamie, utat törve egy csapat izzadó rabszolga között, akik poros szárított indigótéglákat rakodtak be egy lehorgonyzott teherhajóba. – És különben is, hogy szerezted azt a valamit? Nincs semmi pénzed, igaz-e?

– Nincs, kockán nyertem. – Ian hangja ellebegett, teste láthatatlanná vált, ahogy félreugrott egy nagy láda kukorica elől.

– Kockán! Ian, az isten szerelmére, nem játszatsz szerencsejátékot, ha nincs egy pennyd sem, amit a magadénak mondhatsz! – Jamie belém karolva utat tört a tömegben, hogy utolérje az unokaöccsét.

– Te is folyton ezt csinálod, Jamie bácsi! – mutatott rá a fiú, majd megállt, hogy bevárjon minket. – Ezt csinálod minden kocsmában és fogadóban, ahol csak megszálltunk!

– Istenem, Ian, az kártya, és nem kocka! És én tudom, hogy mit csinálók!

– Ahogy én is! – vágta rá Ian önelégülten. – Végül is nyertem, nem igaz? Jamie a szemét forgatta az ég felé, és türelemért fohászkodott.

– Jézus, Ian, de örülök, hogy hazamész, mielőtt beverik a fejed. Ígérd meg, hogy nem játszol a matrózokkal, rendben? A hajón nem tudsz hova bújni előlük.

Ian nem is figyelt oda; odaért egy félig összeomlott kupachoz, ami egy vaskos kötéllel volt összekötve. Itt megállt, szembefordult velünk, és egy, a lábánál fekvő dolog felé intett.

– Látod? Egy kutya! – mondta Ian büszkén.

Egy fél lépéssel gyorsan Jamie mögött termettem, és megragadtam a karját.

– Ian – mondtam –, ez nem kutya. Ez egy farkas! Mégpedig egy *veszett nagy farkas*, és szerintem jobban tennéd, ha elhúznád a csíkot a közeléből, mielőtt kiharap egy falatot a seggedből!

A farkas az egyik fülét hanyagul felém fordította, elutasítóan rám nézett, és visszarántotta a fülét. Ült tovább, lihegett a hőségben, és nagy sárga szemét Ianre függesztette, de olyan intenzitással, amit imádatnak is vehett volna olyasvalaki, aki még nem látott farkast ezelőtt. Én már láttam.

– A farkasok veszélyesek – mondtam. – Megharapnak, ahogy rád néznek.

Jamie, aki figyelmen kívül hagyta, amit mondtam, lehajolt, hogy megvizsgálja a fenevadat.

– Ez nem egészen olyan, mint egy farkas, vagy mégis? – kérdezte Jamie, akit láthatóan érdekelt az állat, mert lazán odanyújtotta öklét az úgynevezett kutyának, meginvítálva, hogy megszaglassza az ujjperceit. Becsuktam a szemem, Jamie kezének közelgő amputációjára számítva. Amikor nem hallottam kiáltozást, újra kinyitottam a szemem, és Jamie-t a földön guggolva találtam, amint éppen az állat orrlukába kukucskált.

– Elég szép teremtés, Ian – mondta Jamie, és mint régi ismerőst kezdte vakargatni az állatot az álla alatt. A sárga szemek kissé összébb szűkültek, vagy mert jólesett neki a figyelem, vagy – és ezt tartottam valószínűbbnek – mert már előre örült annak, hogy le fogja harapni Jamie orrát. – De nagyobb, mint egy farkas; szélesebb a feje és a mellkasa, és jóval hosszabb a lába.

– Az anyja ír farkaskutya – magyarázta mohón Ian, ahogy leguggolt Jamie mellé, miközben simogatta a jószág hatalmas, szürkésbarna hátát. – Tüzelt, kiszökött az erdőbe, és amikor visszajött, már vemhes volt...

– Ó, igen, értem – felelte Jamie, aki most már maga is gael nyelven duruzsolt a szörnyetegnek, és ahogy a kezébe vette annak hatalmas mancsát, megsimogatta a szőrös lábujjakat. Az ívelt, fekete karmok jó két hüvelyk hosszúak voltak. Az a valami félig lehunyta a szemét. Halvány szellő borzolta a sűrű szőrzetet a nyakán.

Duncanre néztem, aki felvonta a szemöldökét, finoman vállat vont, és felsóhajtott. Duncan nem érdekelték a kutyák.

– Jamie... – mondtam.

– *Balach Boidheach* – mondta Jamie a farkasnak. – Akkor nem egy jóképű legényke vagy, igaz-e?

– Mit fog enni? – kérdeztem, a kelleténél valamivel hangosabban.

Jamie abbahagyta az állat babusgatását.

– Ó – felelte. Némi sajnálkozással nézte a sárga szemű lényt. – Hát... – folytatta, azzal felállt, és vonakodva megrázta a fejét.

– Attól tartok, a nénikédnek igaza van, Ian. Hogy fogjuk etetni?

– Ó, az nem lesz gond, Jamie bácsi! – biztosította Ian. – Vadászik ő magának.

– Itt? – Körbepillantottam a raktárakon és azokon túl a stukkós üzletsoron. – Mégis mire fog vadászni, kisgyerekekre?

Ian ezen láthatóan kissé megbántódott.

– Természetesen nem, néném. Halra.

Amikor Ian látta mindhármónk kétkedő arckifejezését, térdre vetette magát, megragadta a vadállat pofáját, és szétfeszítette.

– Tényleg! Esküszöm, Jamie bácsi! Tessék, szagold meg a leheletét!

Jamie vetett egy kételkedő pillantást az előtte feltáruló kétsornyi, lenyűgözően csillogó agyarra, és megdörzsölte az állát.

– Azt hiszem... hiszek neked, Ian. De akkor is, az isten szerelmére, vigyázz az ujjaidra, te fiú! – Ian szorítása meglazult, és a rettenetes állkapocs összecsapott, nyálcseppeket fröcskölve a rakpart kövére.

– Jól vagyok, bácsikám! – felelte Ian vidáman, és beletörölte a kezét a térdnadrágjába. – Engem nem harapna meg, biztos vagyok benne. Rollónak hívják.

Jamie a felső ajkához dörzsölte ujjperceinek bütykeit.

– Hmm. Nos, akármi is a neve, és akármit eszik is, nem hiszem, hogy a *Bonnie Mary* kapitánya jó néven venné a jelenlétét a matrózok szállásán.

Ian nem felelt semmit, de nem tűnt el a boldogság az arcáról. Ami azt illeti, csak fokozódott. Jamie rápillantott, észrevette a fiú ragyogó arcát, és megfeszült.

– Nem – mondta megrettenve. – Ó, ne!

– De igen! – felelte Ian. Csontos arcán örömteli, széles mosoly terült szét. – Három nappal ezelőtt kihajózott, bácsikám. Elkéstünk.

Jamie mondott valamit gael nyelven, amit nem értettem. Duncan szemlátomást felháborodott.

– A fenébe! – kiáltott fel Jamie, visszatérve az angolhoz. – Az isten verje meg! – Jamie levette a kalapját, és erőből megdörzsölte az arcát. A külseje zilált volt, izzadt, és nagyon elégedetlennek tűnt. Kinyitotta a száját, de miután jobban meggondolta, nem szólalt meg, és inkább becsukta, majd ujjaival durván beletúrt a hajába, és kirángatta belőle a szalagot, amivel hátrakötötte.

Ian zavartan nézett.

– Sajnálom, bácsikám. Megpróbálok nem okozni gondot nektek, ígérem! És tudok dolgozni én is; megkeresem én a kenyerekre valót.

Jamie arca ellágyult, ahogy az unokaöccsére nézett. Mélyet sóhajtott, és megpaskolta Ian vállát.

– Nem arról van szó, hogy látni sem akarlak, Ian. Tudod, hogy semmit sem szeretnék jobban, mint hogy velünk maradj. De mi a fenét fog anyád szólni?

A ragyogás visszatért Ian arcára.

– Azt nem tudom, bácsikám – felelte Ian –, de Skóciában fogja azt mondani, nem igaz? Mi meg itt vagyunk. – Ian átkarolta Rollót, és megölelte. A farkast kissé mintha meghökkentette volna a gesztus, de egy pillanattal később kinyújtotta hosszú, rózsaszín nyelvét, és kecsesen megnyalta a fiú fülét. Megízleli, gondoltam cinikusan.

– Különben is – tette hozzá a fiú –, elég jól tudja, hogy biztonságban vagyok; írtál neki Georgiából, hogy tudasd vele, hogy veled vagyok.

Jamie fanyar mosolyra húzta a száját.

– Nem mondhatnám, hogy ez túlságosan megnyugtató hír lenne anyád számára, Ian. Végül is elég régóta ismer engem, nem igaz?

Felsóhajtott, hátrabilentette a kalapot a fején, és felém fordult.

– Nagy szükségem lenne egy italra, Sassenach – mondta. – Keressük meg azt a kocsmát!

A Fűzfa sötét volt, és talán hűvös is lett volna benn, ha nem lettek volna annyian. A padok és az asztalok zsúfolásig megteltek az akasztásról érkezett bámészkodókkal és tengerészekkel a dokkokból, és a levegő olyan volt, mint egy gőzfürdőben. Egyszer vettem csak levegőt, rögtön ahogy beléptem az ivóba, majd ki is fújtam gyorsan. Olyan volt, mintha egy köteg szennyes, sörbe áztatott ruhán át lélegeztem volna.

Rollo egyszer csak bebizonyította, milyen értékes: úgy vált szét előtte a tömeg, mint a Vörös-tenger, ahogy a söntés felé lépdelt, ajkát hátrahúzva a fogairól egy állandó, néma morgás kíséretében. Nyilvánvalóan nem volt idegen számára a kocsmai környezet. Miután megfelelően kiürítette az egyik sarokpadot, bebújt az asztal alá, összegömbölyödött, és úgy tűnt, hogy aludni készül.

A naptól védve, egy nagy ónkupányi, finoman habzó sörrel az orra előtt Jamie gyorsan visszanyerte szokásos önuralmát.

– Két lehetőségünk van – mondta, és hátrasímitotta halántékából izzadásgtól csatakos haját. – Maradhatunk Charlestonban egészen addig, amíg talán találunk vevőt az egyik kőre, és esetleg felrakhatjuk Iant egy másik olyan hajóra, ami Skóciába tart. Vagy nekivághatunk északnak Cape Fearbe, és talán találhatunk neki egy hajót Wilmingtonból vagy New Bernből.

– Azt mondom, menjünk északra – vágta rá Duncan habozás nélkül. – Vannak rokonaid Cape Fearben, nem? Nem szívlelem a gondolatát, hogy túl sokáig tartózkodjunk idegenek között. És így legalább a rokonaid is láthatják, hogy se nem csaltak, se nem loptak meg bennünket. Itt... – Felvonta az egyik vállát, ékesen jelezve, hogy a minket körülvevő sok nemskót egytől egyig nyilvánvalóan tisztességtelen ember.

– Jaj, menjünk északra, bácsikám! – rimázkodott rögvest Ian, mielőtt Jamie válaszolhatott volna. Letörölt egy kis sörhabot a bajszáról a ruhája ujjával. – Az út veszélyes lehet; szükségetek lesz még egy emberre, hogy megvédjétek magatokat, nem igaz?

Jamie a poharába temette arcát, de én elég közel ültem hozzá ahhoz, hogy érezzem a remegést, ami észrevétlenül átfutott a testén. Jamie valóban nagyon szerette az unokaöccsét. De ez nem változtatott a tényen, hogy Ian az a fajta fiú volt, akivel mindig történik valami. Általában nem az ő hibájából, de valahogy mégis mindig történt.

A fiút egy évvel ezelőtt elrabolták a kalózok, és a megmentésének szükségessége vetett minket Amerikába körülményes úton és gyakran veszélyes kalandok során. Semmi sem történt a közelmúltban, de tudtam, hogy Jamie-nek azon fő a feje, hogy tizenöt éves unokaöccsét visszajuttassa Skóciába, az anyjához, mielőtt tényleg történik valami.

– Ah... az biztos, Ian – felelte Jamie, és lerakta a korsóját. Gondosan került a pillantásomat, de láttam, hogy a szája sarka rángatózik. – Nagy segítség lennél, az biztos, de...

– Lehet, hogy találkozunk a rézbőrűekkel is! – folytatta Ian tágra nyílt szemmel. Az arca, amit már pirosasbarnára sültött a nap, izgatottan ragyogott az előttünk álló kalandokra gondolván. – Vagy vadállatokkal! Dr. Stern azt mondta, hogy a karolinai vadonban hemzsegnék az ádáz teremtmények – medvék és hiúzok és gonosz párducok! –, és él ott valami hatalmas, bűzös állat, amit az indiánok bűzös borznak neveznek!

Hirtelen fulladozni kezdtem a sörtől.

– Jól vagy, néném? – hajolt előre Ian aggódva az asztal fölött.

– Semmi bajom – prüszköltem, miközben letöröltem csatakos arcomat a zsebkendőmmel. Felitattam a maradék sört a dekoltázsomról, és diszkréten elemeltem a ruha anyagát a testemről abban a reményben, hogy utat engedhetek egy kis levegőnek.

Aztán Jamie arcára pillantottam, aki alig tudta leplezni, milyen jól szórakozik, de hamarosan némi aggodalom vegyült az arckifejezésébe.

– A bűzös borzok nem veszélyesek – feleltem lágyan, és a térdére tettem a kezem. Jamie, aki gyakorlott és rettenthetetlen vadász volt otthonában, a Skót-felföldön, hajlott arra, hogy a szülőhazájától távoli Újvilág állatvilágához óvatosan közelítsen.

– Hmm. – Homlokán kezdtek kisimulni a ráncok, de maradt egy keskeny vonal a két szemöldöke között. – Lehet, hogy így van, de mi van a többi állattal? Nem állítanám, hogy szívesen összefutnék egy medvével vagy bármi vad falkával úgy, hogy csak ez van kéznél – érintette meg az övén lógó nagy kés hüvelyét.

A fegyvereink hiánya komolyan aggasztotta Jamie-t a Georgiából idefelé vezető úton, és Iannek az indiánokról és a vadon élő állatokról tett megjegyzésének hatására újra fellángolt benne az aggodalom. Jamie késén kívül Fergusnél volt egy rövidebb penge, amivel köteleket lehetett vágni, és gallyat gyújtósna. Ez volt a teljes fegyvertárunk. Oliviers-éknek nem voltak sem lőfegyvereik, sem kardjaik, amit adhattak volna.

Georgiából Charlestonig rizs- és indigótermelők társaságában utaztunk, akik a kikötőbe szállították árujukat, hogy aztán elvigyék azt északra, Pennsylvániába és New Yorkba. Mindegyikük fel volt fegyverkezve késekkel, pisztolyokkal és mordályokkal. Ha most elindulnánk Cape Fearbe, magunkra lennének utalva, fegyvertelenek és gyakorlatilag védtelenek lennének mindennel szemben, ami felbukkanhat a sűrű erdőben.

Ugyanakkor nyomós okok szóltak amellett, hogy északra utazzunk, többek között a rendelkezésünkre álló tőke hiánya. Cape Fearben telepedett le a legtöbb skót-felföldi az amerikai gyarmatokon, ami több olyan várossal is büszkélkedhetett, melyek lakói Skóciából vándoroltak ki az elmúlt húsz évben, a cullodeni felkelést követően. És ezen emigránsok között voltak Jamie rokonai, akikről tudtam, hogy szívesen kínálnának nekünk menedéket: tetőt a fejünk fölé, szállást és időt, amíg magunkra találhatunk ebben az új világban.

Jamie rendelt még egy italt, és Duncan felé biccentett.

– Azt kell, hogy mondjam, osztom a véleményedet, Duncan. – Hátradőlt, neki a kocsmá falának, és feltűnés nélkül körbenézett a zsúfolt helyiségen. – Ti nem érzitek a pillantásokat a hátatokban?

Borzongás futott végig a gerincem mentén, az ott csordogáló izzadság ellenére. Duncan szeme tágra nyílt, majd összeszűkül, de nem fordult hátra.

– Hmm – mondta.

– *Kinek* a pillantásait? – kérdeztem, idegesen pillantgatva körbe. Nem láttam senkit, aki különösebb érdeklődést tanúsított volna irántunk, de persze bárki figyelhetett bennünket titokban. A kocsmá tömve volt alkoholban ázó népekkel, és a zaj elég hangos volt ahhoz, hogy elnyomjon minden beszélgetést, hacsak nem hajoltak egymáshoz az emberek.

– Bárkiét, Sassenach – válaszolta Jamie. Oldalvást rám pillantott, és elmosolyodott. – Azért ennyire ne légy megijedve, jó? Nem vagyunk veszélyben. Itt nem.

– Még nem – tette hozzá Innes. Előrehajolt, hogy öntsön egy újabb korsó sört. – Mac Dubh odakiáltott Gavinnek az akasztófán, emlékeztek? Akadnak majd olyanok, akik erre azt gondolják majd, milyen jó kis cimborája volt ez a Mac Dubh – tette hozzá szárazon.

– És azok a gazdák, akik velünk jöttek Georgiából, mostanra már biztos eladták a portékáikat, és olyan helyeken pihentek meg, mint ez – mondta Jamie, miközben elmélyülten tanulmányozta a pohara mintázatát. – Mind tisztességes emberek voltak, de el fog járni a szájuk, Sassenach. Jó kis történet a miénk, nem? A népeké, akiket partra vetett a hurrikán. És vajon mekkora az esélye annak, hogy egyikük csak megsejtette, hogy mit is viszünk magunkkal?

– Értem – morogtam, és ez így is volt. Magunkra vonzottuk az emberek érdeklődését, amikor közösséget vállaltunk egy bűnözővel, és így többé nem tudtuk elhitetni magunkról, hogy egyszerű utazók vagyunk. Ha sokára találunk csak vevőt – ami elég valószínűnek látszott –, azzal azt kockáztatjuk, hogy lelkiismeretlen emberek kirabolnak bennünket, vagy kihallgatnak az angol hatóságok. Egyik lehetőség sem tűnt kecsegtetőnek.

Jamie a szájához emelte a poharát, nagyot kortyolt belőle, majd sóhajtott, és lerakta.

– Nem. Azt hiszem, nem túl bölcs dolog sokáig a városban időznünk. Gavint tisztességgel eltemetjük, aztán keresünk egy biztonságos helyet az erdőben, a városon kívül, ahol megalhatunk. Holnap aztán eldöntjük, hogy menjünk vagy maradjunk.

Az ötlet, hogy néhány további éjszakát töltsünk az erdőben – bűzös borzokkal vagy azok nélkül –, nem túlságosan tetszett. Nyolc napja nem vettem le a ruhámat, és pusztán leöblíteni tudtam a ruhából kilógó testrészeimet, valahányszor megálltunk egy patak közelében.

Alig vártam, hogy rendes ágyban aludhassak, még ha az bolhás is, és hogy lesuvickolhassam magamról az egyhetes utazás mocskát. Ezzel együtt Jamie-nek igaza volt. Felsőhajtottam, és bánatos szemekkel néztem a ruhám ujjának szürke és piszkos szegélyét.

Ekkor hirtelen kivágódott az ivó ajtaja, és négy vörös kabátos katona nyomult be a zsúfolt helyiségbe. Ez felrázott a gondolataimból. Talpig egyenruhában voltak, kezükben szuronyos puskát tartottak, és minden jel szerint nem sörözni vagy kockát vetni jöttek.

Két katona gyorsan tett egy kört a kocsmban, benéztek az asztalok alá, míg egy társuk eltűnt a konyhában. A negyedik az ajtónál maradt őrt állni, miközben sápadt szemeit végigjártatta a tömegen. Pillantása megállt az asztalunknál, egy pillanatra megpihent rajtunk, mélyen eltöprengett, de aztán továbbhaladt, fáradhatatlanul kutatva valami után.

Jamie a külső szemlélő számára nyugodtnak tűnt, úgy kortyolgatta a sörét, mintha tudomást sem venne az eseményekről, de láttam, hogy az ölében tartott keze lassan ökölbe szorul. Duncan, aki kevésbé tudott uralkodni az érzelmein, lehajtotta a fejét, hogy elrejtse arc kifejezését. Egyik férfi sem tudott nyugodt maradni vörös kabátok láttán, és jó okkal.

Látszólag senkit sem zavart a katonák jelenléte. Az énekesek kis csoportja a kandallósarokban tovább énekelt a *Fill Every Glass* végtelenített változatát, és egy hangos vita tört ki a kocsmárosné és néhány segéd között.

A katona visszatért a konyhából, ahol a jelek szerint nem talált semmit. Durván átlépett a tűzhely előtt kockajátékot játszókon, és csatlakozott az ajtónál álló társaihoz. Ahogy a katonák kitérültek a kocsmból, a karcsú Fergus slisszolt be mellettük az ajtófélfának simulva, hogy elkerülje a lengő könyököket és a puskatusokat.

Láttam, ahogy az egyik katona szeme elkapta a fém csillogását, és érdeklődéssel fordult a horog felé, amit Fergus a hiányzó bal keze helyén viselt. Felkapta a fejét, Fergus szemébe nézett, de aztán vállára kapta puskáját, és társai után sietett.

Fergus átvágott a tömegen, és lehuppant Ian mellé a padra. Ingerültnek látszott, és melege volt.

– A vérszívó *salaud* – mondta minden előzmény nélkül.

Jamie szemöldöke magasba szaladt.

– A pap – magyarázta Fergus. Elvette a bögrét, amit Ian tolt felé, és kiitta, sóvány torkán addig gurultak le a kortyok, amíg ki nem ürült a pohár. Ekkor leengedte a poharat, kifújta egy nagy levegőt, és csak ült és pislogott, érezhetően boldogabban. Felsóhajtott, és megtörölte a száját.

– Tíz shillinget akar, hogy eltemesse Gavint a templomkertben – mondta. – Egy anglikán templom kertjében, persze, mert katolikus templom nincs erre felé. A nyomorult uzsorás! Tudja, hogy nincs más választásunk. A test aligha bírja ki napnyugtáig, ha így marad. – Bedugta az ujját az ingébe, elhúzta a verejtéktől csatakos pamutot a nyakától, majd ököllal többször is az asztalra csapott, hogy magára vonja a szolgálólány figyelmét, aki éppen kezét-lábát törte, hogy kiszolgálja a szomjas vendégeket.

– Mondtam annak a kövér disznónak, hogy majd te eldöntöd, hogy akarsz-e fizetni vagy sem. Elvégre akár az erdőben is eltemethetjük. Csak akkor vennünk kell egy lapátot – tette hozzá a homlokát ráncolva. – Ezek a mohó városiak tudják, hogy idegenek vagyunk; elszednék az utolsó filérünket is, ha tudnák.

Ez utóbbi megjegyzés vészesen közel állt az igazsághoz. Volt elég pénzem ahhoz, hogy fizessenek magunknak itt egy tisztességes étkezést, és élelmet vásárolhassunk az útra északra; talán még pár éjszakára a szállás is beleférne, de ez volt minden. Láttam, ahogy Jamie szeme körüljárja az ivót, felmérve annak lehetőségeit, hogyan tudnánk egy kis pénzt szerezni kártyán vagy kockán.

Katonák és tengerészek lettek volna a legjobb esélyünk a szerencsejátékra, de nem sokat láttunk itt belőlük. A helyőrség legtöbb tagja valószínűleg még mindig a szökevényt kereste a városban. Az egyik sarokban férfiak egy kis csoportja hangosan vigadt többkancsónyi itóka fölött; ketten énekeltek, legalábbis próbáltak. Igyekezetük nagy derűtséget keltett társaik körében. Jamie alig észrevehetően bólintott a látványukra, majd visszafordult Fergushöz.

– Mit csináltál Gavinnel? Mi lesz vele, amíg el nem temetjük? – kérdezte Jamie. Fergus vállat vont.

– A kocsira tettem. Egy ószeressel elcseréltem a rajta lévő ruhákat egy lepelre, és ráállt, hogy az alku részeként le is mossa a holttestet. – Halvány mosolyt küldött Jamie felé. – Ne aggódj, uram, jól néz ki Gavin. Egyelőre – tette hozzá, és szájához emelte a friss korsó sört.

– Szegény Gavin. – Duncan Innes megemelte a poharát, félig-meddig tisztelgésül elesett bajtársa emléke előtt.

– *Sláinte* – mondta rá Jamie, és válaszul maga is poharat emelt, majd letette, és felsóhajtott.

– Nem hiszem, hogy szeretne egy fa tövében nyugodni – mondta.

– Miért nem? – kérdeztem kíváncsian. – Szerintem mindegy lenne neki, akárhol feküdne is.

– Ó, nem, nem csinálhatunk ilyet, Mrs. Claire! – rázta a fejét Duncan hevesen. Általában nagyon visszafogott volt, meg is lepődtem ilyen nyilvánvalóan mély érzések láttán.

– Félt a sötétben – mondta Jamie halkán. Megfordultam, rámeredtem, mire Jamie egy félmosollyal válaszolt. – Majdnem olyan sokáig éltem Gavin Hayesszel, mint veled, Sassenach, és sokkal szerényebb szállásokon. Jól ismertem őt.

– Igen, félt egyedül maradni a sötétben – szólt közbe Duncan. – Halálosan félt a *tannagachtól*... a szellemektől, tudod?

Hosszú, gyászos arcán látszott az elmélyülés, és tudtam, hogy látja maga előtt azt a börtöncellát, amit Jamie-vel és Gavin Hayesszel – és negyven másik férfival – osztott meg három hosszú éven át.

– Emlékszel még, Mac Dubh, amikor azt mesélte, hogy találkozott egy éjszaka a *tannasq*kal?

– Emlékszem, Duncan, bárcsak ne emlékeznék! – Jamie a hőség ellenére megborzongott. – Fél éjszaka le sem hunytam a szemem, azután hogy azt elmondta.

– Mi az a *tannasq*, bácsikám? – hajolt a søre fölé nagy szemekkel Ian. Az arca kipirult és izzadtan csillogott, inge verejtékes és gyűrött volt.

Jamie megdörzsölte a száját, és elgondolkozott.

– Igen. Nos, egy őszi végi, hideg napon történt, a felföldön, akkortájt, amikor beköszönt a tél, és érezni a levegőben, hogy a föld bele fog borzongani a hajnali fagyba – kezdte. Elhelyezkedett a székében, és hátradőlt, sörével a kezében. Fanyarul elmosolyodott, meghúzogatta torkán a bőrt.

– Nem olyan, mint most, igaz?

– Nos, Gavin fia terelte haza a jószágot aznap este, de az egyik állat hiányzott – a legény túvé tett érte hegyet-völgyet, de sehol sem találta. Így aztán Gavin szólt a fiának, hogy fejje meg a másik kettőt, maga pedig az elveszett tehén keresésére indult.

Lassan forgatta az ónkupát a keze között, és úgy nézett a sötét sörbe, mintha látná benne az éjfélete skót csúcsok sötét tömegét és a ködöt, ahogy úszik az őszi völgyek felett.

– Már megtett egy bizonyos távolságot, amikor eltűnt mögötte a kunyhó. Amikor visszanézett, nem látta többé a fényt az ablakból, és nem hallott mást, mint a szél sírását. Hideg volt, de ő ment tovább, keresztül a sáron és a hangán, és hallotta, hogy pattog a jég a csizmája alatt.

– Meglátott egy kis ligetet a ködben, és elindult feléje, mert azt gondolta, hogy a tehén biztos a fák alatt talált menedéket. Azt mondta, nyírfák voltak, álltak ott csupaszon, de az ágaik úgy összenőttek, hogy le kellett hajolnia, hogy be tudjon bújni az ágak alá.

– Belépett a ligetbe, és látta, hogy nem is egy ligetben van, hanem egy fákból álló körben. Hatalmas, magas fák voltak, szép egyforma távolságra egymástól, és közöttük kisebb fák, csemeték nőttek, amik egy élő falat képeztek. És a kör közepén egy kőhalom állt.

Akármilyen forróság volt is a kocsmában, úgy éreztem, mintha egy darab olvadó jég csúszna le a gerincemen. Láttam magam is ősi kőhalmokat a felföldön, és éppen elég hátborzongatóak voltak fényes nappal is.

Jamie belekortyolt a sörébe, és letörölte a halántékán végigcsorgó verejtékcseppet.

– Elég furcsán érezte magát Gavin. Hiszen ismerte a helyet – mindenki ismerte, és távol is tartotta magát tőle. Különös hely volt az. És a sötétben és hidegben még rosszabbnak tűnt, mint napvilágnál. Egy vén kőhalom volt ez, az a fajta, amit nagy táblákból raktak, amik köré köveket púpoztak, és Gavin látta maga előtt a sír fekete nyílását.

– Tudta, hogy ez egy olyan hely, ahol senkinek nincs semmi keresnivalója, ő pedig varázserejű talizmán nélkül került oda. Nem volt nála más, mint egy fakereszt a nyakában. Keresztet vetett hát, és sarkon fordult, hogy elmenjen.

Jamie megállt, hogy igyon egy korty sört.

– De ahogy Gavin elhagyta a ligetet – folytatta halkan –, lépteket halott a háta mögül.

Láttam, ahogy Ian ádámcsutkája fel-le mozdul, amikor nyelt egyet. Öntudatlanul a pohara után nyúlt, és szemét nagybátyjára szegezte.

– Nem fordult meg, hogy megnézzé, ki az – mondta Jamie –, csak ment tovább. A lépések pedig nem tágítottak, követték mindvégig, lépésről lépésre. És elért a tűzeges részig, ahol felszívárog a víz. Jeges kéreg borította a földet, olyan hideg volt. Hallotta, ahogy a tűzeg pattog a lába alatt, és ahogy mögötte recseg-ropog a jég.

– Csak ment és ment, keresztül a hideg, sötét éjszakán, és figyelte, mikor látja meg a fényt a saját kunyhója ablakában, ahová a felesége tette a gyertyát. De a fény csak nem akart kigyúlni, és Gavin elkezdett félni, hogy eltévedt a hangában a sötét hegyek között. A lépések meg egész idő alatt tartották vele az iramot, és hangosan zakatoltak a fülében.

– Végül nem bírta tovább, megragadta a nyakában viselt keresztet, felkiáltott, és hirtelen hátrafordult, hogy szembenézzen azzal, ami követte, bármi legyen is az.

– Mit látott? – Ian pupillái kitágultak, sötéten izzottak az italtól és az izgalomtól. Jamie a fiúra pillantott, aztán Duncanre nézett, és a fejével intett, hogy folytassa a történetet.

– Azt mondta, alakra olyan volt, mint egy ember, de test nélkül – felelte Duncan halkan. – Tiszta fehér volt, mintha ködből lett volna. De nagy

lyukak voltak a szeme helyén, üresek és feketék, készen arra, hogy kitépje a lelket a testéből.

– De Gavin feltartotta maga elé a keresztet, és hangosan imádkozni kezdett Szűz Máriához. – Jamie feszülten előrehajolt, és folytatta a történetet. A tűz tompa fénye aranyszínűre festette arcélét. – És az a dolog nem jött közelebb, hanem ott maradt, és figyelte őt.

– Így aztán Gavin elkezdett hátrafelé lépdelni, hiszen nem mert újra megfordulni. Hátrálva haladt, botladozott és csúszkált, és attól tartott, hogy bármelyik pillanatban beleeshet egy patakba, vagy lezuhanhat egy szikláról, és kitöri a nyakát, de attól még jobban félt, hogy mi lesz, ha hátat fordít annak a hideg dolognak.

– Nem tudta megmondani, meddig ment így, csak azt tudta, hogy a lába remegett a kimerültségtől, amikor végre megpillantotta az aprócska fényt a ködben, és ott volt a háza, a gyertyával az ablakban. Felkiáltott örömében, és az ajtó felé fordult, de az a hideg valami gyorsabb volt, és elsuhant mellette, hogy beálljon az ajtó és Gavin közé.

– A felesége már várta, és amikor hallotta, hogy Gavin felkiált, azonnal az ajtóhoz jött. Gavin kiabált neki, hogy ne hogy kijöjjön, de az isten szerelmére, hozzon egy talizánt, hogy elűzhessék a *tannasqot*. Gyorsan, mint a gondolat, az asszony kikapta az ágya alól a vázát, amiben egy mirtuszgally volt piros és fekete szalagokkal, amit azért készített, hogy megáldja a teheneket. Az ajtófélfára locsolta a vázából a vizet, az a hideg dolog meg felugrott, és felpattant lovagló ülésben a szemöldökfára. Gavin berohant alatta, eltorlaszolta az ajtót, és hajnalig a felesége karjaiban feküdt. Egész éjszakára égve hagyták a gyertyát, és Gavin Hayes soha többé nem hagyta el a házát naplemente után – amíg el nem ment harcolni *Tearlach* herceg oldalán.

Még Duncan is, aki ismerte a történetet, ő is felsóhajtott, amikor Jamie elhallgatott. Ian keresztet vetett, majd öntudatosan körülnézett, de úgy tűnt, senki sem vette észre.

– Szóval most Gavin elment a sötétségbe – mondta Jamie halkan. – De azt nem fogjuk hagyni, hogy fel nem szentelt földben nyugodjon.

– A tehenet megtalálták? – kérdezte Fergus a tőle megszokott gyakorlatiassággal. Jamie felvonta az egyik szemöldökét, és Duncanre nézett, aki válaszolt.

– Ó, igen, meg. Másnap reggel megtalálták szerencsétlen jószágot. A patája telement sárral és kövekkel, úgy bámult, mint egy eszelős, habzott a

szája, és úgy fel volt fúvódva, hogy majd' szétrobbant. – Rám nézett, majd Ianre és vissza Fergusre. – Gavin bizony azt mondta – idézte szó szerint –, hogy úgy nézett ki az állat, mintha elrohant volna a pokolba és vissza.

– Jézusom! – Ian nagyot nyelt a söréből, és én is így tettem. A sarokban, az izogató társaság párszor megkísérelte elénekelni a *Captain Thundert*, de mindannyiszor csak nevetésben törtek ki.

Ian letette a poharát az asztalra.

– Mi történt velük? – kérdezte gondterhelt arccal. – Gavin feleségével és a fiával?

Jamie-vel találkozott a pillantásunk, és keze a combomhoz ért. Tudtam, anélkül, hogy elmondták volna, hogy mi történt a Hayes családdal. Ha Jamie nem lett volna ilyen bátor és hajthatatlan, valószínűleg ugyanaz történt volna velem és a lányunkkal, Briannával is.

– Gavin sosem tudta meg – felelte Jamie halkán. – Soha nem hallott ezután a feleségéről. Lehet, hogy halálra éhezették, vagy kihajtották a hidegbe, hogy ott fagyjon meg. A fia mellette harcolt a cullodeni csatában. Valahányszor egy olyan férfi került a cellánkba, aki ott harcolt, Gavin mindig megkérdezte: „Nem látott esetleg egy merész fiút, Archie Hayes nevezetűt, körülbelül ilyen magasat?” – Jamie automatikusan emelte a kezét öt lábra a padlótól, utánozva Hayes gesztusát. – „Egy tizennégy éves forma fiú”, szokta volt mondani, „zöld tartánban, apró, aranyozott brossal.” De soha senki nem jött, aki biztosan állította volna, hogy látta őt – akár elesni, akár elmenekülni.

Jamie belekortyolt a sörbe, és a szemét pár brit tisztre függesztette, akik bejöttek, és letelepedtek az egyik sarokban. Odakint besötétedett, ők pedig minden jel szerint szolgálaton kívül voltak. Tekintettel a hőségre, bőrgallérjukat kioldozták, és csak kézifegyvereik csillogtak a kabátjuk alatt; majdnem feketék voltak a félhomályban, kivéve ott, ahol a tűz fénye megérintette és pirosra festette azokat.

– Néha azt mondta, reméli, elfogják és elviszik a fiát – mondta. – Mint a bátyját.

– Ennek bizonyára kell hogy legyen valahol nyoma a nyilvántartásokban, nemde? – kérdeztem. – Vezettek... Vezetnek ilyen listákat?

– Vezettek, igen – felelte Jamie, aki még mindig a katonákat figyelte. Egy kis, keserű mosoly jelent meg a szája sarkában. – Egy ilyen lista mentette meg az életemet Culloden után, amikor kivégzés előtt megkérdezték a nevemet, hogy felírassák maguknak. De egy olyasvalaki, mint Gavin,

soha nem nézhette volna meg az angolok halállistáit. De még ha meg is tudhatta volna, hogy mi történt, azt hiszem, akkor sem akarta volna tudni. – Rám pillantott. – Te szeretnéd biztosan tudni, hogy megölték-e a gyerekedet?

Megráztam a fejem, Jamie pedig halványan rám mosolygott, és megszorította a kezem. A mi gyermekünk végül is biztonságban volt. Felvette a poharat, felhajtotta, majd intett a szolgálynak.

A lány kihozta az ételt, nagy ívben közelítve, hogy kikerülje Rollót. A fenevad mozdulatlanul feküdt az asztal alatt, feje kilógott alóla, és hatalmas, szőrös farka súlyosan nehezedett a lábamra, de sárga szeme nyitva volt, és megfigyelt mindent. Elszántan követte pillantásával a lányt, aki addig hátrált idegesen, szemét mindvégig az állaton tartva, amíg biztonságos távolságra nem került a kutya szájától.

Jamie ezt látva kétkedő pillantást vetett az úgynevezett kutyára.

– Nem éhes? Nem kellene kérnem neki egy halat?

– Ó, nem, bácsikám – nyugtatta meg Ian. – Rollo fog magának halat.

Jamie felvonta a szemöldökét, de csak bólintott, és miután óvatos pillantást vetett Rollóra, elvett egy tányér sült osztrigát a tálcáról.

– Ah, milyen kár! – Duncan Innes ekkorra már alaposan berúgott. Görnyedt háttal a falnak dőlt, kar nélküli vállát magasabbra vonta, mint a másikat, ami furcsa, púpos megjelenést kölcsönzött neki. – Hogy egy ilyen kedves ember, mint Gavin, így végezze! – Gyászosan megrázta a fejét, ami úgy lengett előre-hátra söröskupája fölött, mint a temetésre hívó harang nyelve.

– Nem maradt család, aki meggyászolhatná, száműzték erre a vad föld-részre, hogy felakasszák, mint egy bűnözőt, és fel nem szentelt földbe temessék. Még egy rendes siratódalt sem énekelt neki senki! – Felemelte a poharát, és némi nehézség árán megtalálta vele a száját. Nagyot húzott belőle, és tompa csattanással az asztalra csapta.

– Nos, *kell*, hogy kapjon egy *caithrist*! – meredt harciasan Jamie-re, majd Fergusre és végül Ianre. – Miért is ne?

Jamie nem volt részeg, de nem volt teljesen józan sem. Duncanre vi-gyorgott, és tisztelegve megemelte a poharát.

– Miért is ne, valóban! – mondta. – De neked kell énekelned, Duncan. A többiek nem ismerték Gavint, én meg nem vagyok dalnok. De majd együtt kiabálok veled.

Duncan tekintélyt parancsolóan bólintott, és véreres szemeivel végig-mért bennünket. Figyelmeztetés nélkül hátravetette a fejét, és szörnyű

üvöltést hallatott. Felugrottam ültömben, és a fél pohár sört az ölemből borítottam. Iannek és Fergusnek, akik nyilvánvalóan hallottak már gael siratódalt ezelőtt, a szeme sem rebbent.

Szerte az egész helyiségben hátralökték a padokat, ahogy megriadt férfiak ugrottak talpra és nyúltak a pisztolyaik után. A pincérnő nagy szemeket meresztve hajolt ki a konyhából. Rollo felébredt, kirobbant belőle egy öblös vakkantás, és fogait vicsorítva bámult körbe.

– *Tha sinn cruinn a chaoidh ar caraid, Gabhainn Hayes!* – mennydörögte Duncan karcos baritonján. Pont annyit tudtam gael nyelven, hogy le tudjam fordítani: „Egybegyültünk, hogy együtt sírjunk és kiáltunk az égre barátunk, Gavin Hayes elvesztése miatt!”

– *Èisd ris!* – tette hozzá Jamie.

– *Rugadh e do Sheumas Immanuel Hayes agus Louisa N'ic a Liallainn an am baile Chill-Mhartainn, ann an sgìre Dhun Domhnuill, anns a bhliadhnaeachd ceud deug agus a haon!* Született Seaumais Emmanuel Hayes és Louisa MacLellan gyermekeként, Kilmartin falvában, Dodanil egyházközségében, a mi Urunk ezerhétszázegyedik esztendejében!

– *Èisd ris!* – Ezúttal Fergus és Ian csatlakozott a kórus énekéhez, amit nagyjából úgy fordítottam, hogy „Halld szavát!”.

Rollo láthatóan nem törődött sem a verssel, sem a refrénnel; füleit a koponyájára lapította, és sárga szemeit csak résnyire hagyta nyitva. Ian megnyugtatólag megvakarta a fejét, mire a kutya újra lefeküdt, farkasátkokat morogva a bajsza alatt.

A közönség, miután rájött, hogy nem fenyegeti tényleges erőszak, és mivel kétségkívül elunta a sarokban tivornyázó társaság gyengébb vokális erőfeszítéseit, nekiült, hogy élvezze az előadást. Mire Duncan eljutott odáig, hogy elsorolta azon juhok neveit, amik Gavin Hayes tulajdonában álltak, mielőtt az elhagyta kis birtokát, hogy kövesse urát Cullodenbe, a szomszédos asztaloktól sokan lelkesen csatlakoztak és kiabálták, hogy „*Èisd ris!*”, és korszókkal püfölték az asztalokat, tökéletesen figyelmen kívül hagyva azt, hogy mit is jelent, amit üvöltenek, ami részben jó is volt.

Duncan, részegebben, mint valaha, vészjóslóan ragyogó szemeit a szomszéd asztalnál ülő katonákra meresztette. Arcáról patakzott a verejték.

– *A Shasunnaich na galladh's olc a thig e dhuibh fanaid air bàs gasgaich. Gun toireadh an diabhul fhein leis anns a bhàs sibh, dìreach do Fhirinn!* – Gonosz sassenach kutyák, halottak húsán csámcsogók! Hát oly bűnben ég a lelketek, hogy csak nevettek és örvendeztek egy vitéz férfi halálán? Hogy

jelenjen meg az ördög elöttetek halálotok óráján, és vigyen benneteket egyenesen a pokolba!

Ian ezt hallva kissé elsápadt, és Jamie szúrós pillantást vetett Duncanre, de azok továbbra is makacsul kiabálták, hogy „*Èisd ris!*”, együtt a tömeggel.

Fergust magával ragadta a hév, felpattant, és körbeadta kalapját a tömegben, s a nép a sörtől és izgatottságtól bódultan, boldogan dobálta bele az aprópénzét, hisz abban a kiváltságban lehetett részük, hogy közreműködhetek saját maguk szidalmazásában.

Az italt ugyanúgy bírtam, mint a legtöbb férfi, de a hólyagom sokkal kisebb volt az övéknél. Forgott velem a világ a zajtól, a füsttől és nemkülönben az alkoholtól. Felkeltem, és kiaraszoltam az asztal mögül, keresztül a csöcseléken, ki a kora esti friss levegőre.

Még mindig fülledt meleg volt, bár a nap rég lement. S még így is sokkal több volt a levegő idekint, és sokkal kevesebb emberrel kellett megosztanom.

Miután könnyítettem a belsőmet feszítő nyomáson, leültem a kocsmahúsvágó tőkéje mellett az ónbögrémmel, és mélyeket lélegeztem. Tiszta volt az éjszakai ég, fényes ezüstös félhold kandikált ki a kikötő széle fölül. A kocsink a közelben állt, de csupán a körvonalai látszódtak a kocsmablakából kiszűrődő fényben. Gavin Hayes holtteste feltehetően tisztességesen, lepellet borítva feküdt benne. Őszintén reméltem, hogy élvezte a *caithris*át.

Odabent Duncan éneklése véget ért. A tiszta tenor hang az italtól ugyan kissé meg-megremegve, mégis édesen egy ismerős dallamot énekelt, ami jól kivethető volt a lármában.

*Anakreónnak a mennybe, hol végtelen jókedvében ült,
A harmónia néhány fia egy petíciót küld:
Légy ihletőnk és patrónusunk!
Mire e választ küldi a jó öreg görög:
Síp, dob, hegedű!
Dalra mind, elég a bú,
Íme nevem, kezdődjék a dáridó!*

Az énekes hangja fájdalmasan megbicsaklott a „síp, dob, hegedű” közben, de makacsul tovább énekelt, a közönség soraiból felhangzó nevetés

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

ellenére. Magamban fanyarul elmosolyodtam, amikor Duncan az utolsó kupléhoz ért:

Emellett pedig halld meg szívem óhaját:

Fond Bacchus szőlővesszejére Vénusz mirtuszát!

Megemeltem poharamat a kerek koporsó előtt tisztelegve, és halkán visszhangoztam az énekes dalának utolsó sorainak dallamát.

Ó, mondd, a csillagos-sávós lobogó belengi-e még

A szabadok földjét s a bátrak hazája egét?

Kiittam a poharamat, és mozdulatlanul ülve vártam, hogy kijöjjenek a férfiak a kocsmából.